

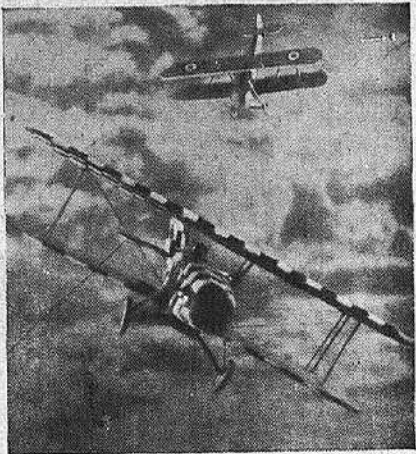

CINEMA I DISCOS

ELS FILMS DE LA SETMANA

Les pel·lícules d'aviació comencen ja a ésser nombroses. Es comprén; la guerra pels aires és un tema que s'adapta admirablement a les possibilitats de l'expressió cinematogràfica i no és estrany doncs que hagi temptat l'ambició i el talent dels realitzadors de films. La possibilitat de multiplicar els punts de mira i la varietat que la col·locació de la màquina permet d'angles visuals fan que el cinema pugui dar-nos d'aquestes coses una visió més completa — plena d'aspectes insospitats — que la que resulta d'una visió real de l'espectacle en qüestió.

Malauradament tot el que hem vist fins ara és lluny de satisfèr-nos. Llevat d'uns fragments de *L'equipage* (que a Barcelona es projecta amb el títol *El vol cap a la mort*) que eren tot un assaig d'interpretació cine-

«El gran combat»

matogràfica del combat aeri, el demés que hem vist fins ara és ben poca cosa. L'assumpte és encara quasi inèdit i espera el realitzador genial que construeixi amb ell, quelcom digne d'anar de costat amb el que King Vidor féu amb la guerra per terra en la pel·lícula que tothom ha vist.

Les escenes d'aviació insertades en *El gran combat*, tenen l'avantatge damunt de les que constituïen quasi tot el film *Ales*, d'ésser més curtes, de no repetir i d'estar integrades amb imatges més variades; no són doncs monòtones, són fetes amb habilitat i fotogràficament de manera satisfactòria, però no hi ha en elles rastre d'estil, d'intensitat de caràcter.

Aquestes escenes entre avions que són el «clou» de l'obra, que donen el títol al film, tardan a venir; hom no les veu fins al final després de dues parts mediocres, a base

quistat per l'assumpte. Assumpte aquest gens nou, que no ve sinó a engròssir la llista de les pel·lícules d'aventura, però amb el qual Jack Conway ha fet una pel·lícula atractiva, plena de coses pintoresques. Hi ha una cosa quasi nova en aquest film, una cosa ben lloable: la mort de l'heroi. És la primera vegada que veiem a J. Gilbert morir. Ara sabent-lo mortal, podem portar als seus rols una interessada simpatia. També és lloable la sobrietat de les escenes amoroses. Un sol bes. Així com el grup de daïstes clamava contra l'abus del nu en art i demanava per deu anys que els artistes s'abstinguessin d'aquest tema, seria bo — si no fos inútil — demanar també per un temps la supressió del bes en els films. El bé que en resultaria seria enorme. Caldria que els autors s'enginyessin a trobar altres solucions a les escenes amoroses, que resulten ara un lloc comú irritant.

John Gilbert abusa massa del seu riure. No anirem fins dir com Lya de Putty que el somriure és l'únic de bo que té J. Gilbert; creiem, ho acabem de dir, que té quelcom més, però sí que cal convenir que prodiga massa aquest «tic», més quan cal tenir present que és afanat, que procura el cèlebre artista no imitar a Douglas perquè en aquesta empresa fracassaria.

E. Torrence, que s'està especialitzant en el papers de «malot», té moments felicíssims, i tant ell com J. Gilbert es porten com uns herois en la batutta final. Joan Crawford no en té prou d'ésser guapíssima, a l'enssem realitza el seu rol amb remarcable intel·ligència. Així com G. Swanson es complau a mirar obliquament, Crawford excel·leix a mirar verticalment i els seus ulls lluminosos i penetrants no tenen parió sinó en els del protagonista del film.

Citem ràpidament: A tota màquina, pel·lícula per a riure que assolix el que es proposa, puix el públic el dia de l'estrena hi reia de debò. Hi ha escenes realment vertiginoses. La pel·lícula és dins un gènere ja molt explotat. Per què mentir, Mary? desenvolupa un assumpte carregat d'intriga, de convencionalisme i gens apte pel cinema. La presència d'actors de la categoria de Barbara Bedford i Lewis Stone no aconsellava salvar el film, carregat excessivament de rètols.

En mig de la mediocritat dels programes de la setmana, és un consol poder veure *La batalla del Sexes*. Com que M. Maribel parlava amb extensió d'aquesta obra en el proper número de MIRADOR, ens limitem a citar-la com el millor espectacle cinematogràfic d'aquests darrers dies. El tema havia

Parlem de les pel·lícules parlades

No hi ha ara en el cinema una qüestió més apassionant que la qüestió de les pel·lícules parlades. Parlem-ne, doncs, i en fer-ho serà a propòsit i al marge d'unes manifestacions que Mr. Lasky, el cap suprem de la Paramount, ha fet sobre això.

Lasky diu: «Es absurd que no sentim el que diuen els personatges en un film.» D'aquell, quan el que diuen és realment indispensable a la comprensió de l'assumpte; no sentir-ho i haver de recórrer a un rètol per assabentar-nos-en, és com si fóssim sords, amb l'inconvenient que el rètol no ve sinó a interrompre el ritme visual, rompent, doncs, l'encís en el qual estàvem submergits.

«El cinema parlava de permetre tractar assumptes que fins ara eren impossibles

Una escena del romanç sense paraules: «Una novia a cada port»

d'adaptar al cinema.» Més bé fóra dir que ara eren adaptats d'una manera deficient. Algunes pel·lícules — moltes, fóra més exacte dir — són ja pel·lícules parlades abans de l'invent que les ha fet possibles. La creació del cinema parlat ha d'ésser en aquest sentit un gran mitjà d'alliberar el cinema silenciós de tots aquells arguments, de totes aquelles fórmules de desenvolupar-los que no són específicament cinemàtiques. D'aquesta crisi el cinema en sortirà més purificat.

«La paraula no ha de retardar el moviment del cinema.» Es consolador veure que un dels homes que ha d'ésser un dels més considerables propulsors del cinema parlat, vegi amb tanta lucidesa la principal dificultat a vèncer.

La cosa més difícil serà insertar el ritme verbal en el ritme visual. La imatge té un valor de concreció que la fa poc apta a un acompanyament verbal. El llenguatge necessita manifestar-se en discurs; per fer-ho, cal un lapsus de temps que és per a la imatge una qüestió mortal. En altres paraules: el temps verbal retarda sobre el temps visual.

Cal no impacientar-se, ens diu també Mr. Lasky, davant el pueril resultat assolit en les primeres cintes sincronitzades; qui hauria pogut preveure el que el cinema ha esdevingut, uns quants anys enrera? Caldria fer moltes experiències abans d'entrar en el camí fructuós, cometre molts errors, com els ha comès i els comet encara el cinema silenciós.

Finalment diu «sóc lluny de creure que les pel·lícules silencioses desapareguin». Naturalment, assistim no a la superació del que haurà estat fins ara el cinema, sinó a la creació d'un nou gènere artístic d'una modalitat netament distinta. De moment el cinema silenciós en patirà. L'atenció dels capitalistes i productors absorbida per la novetat, assistirem a una crisi del cinema silenciós, però d'aquesta gran malura, el cinema autèntic no en pot sortir més que fortificat, més conscient de la seva essència, alleugerit de tots aquells prejudicis que traven el seu progrés.

M. MARIBEL

Ja ho sabeu...

que tots els personatges de la pròxima pel·lícula de King Vidor pertanyen a la raça negra?

que una de les més importants pel·lícules de Griffith: *El lliri romput*, no s'ha fet mai a Barcelona?

que abans de dedicar-se al cinema, E. von Stroheim era militar, Carl Dreyer aviador i redactor esportiu, Clarence Brown ingenier, Pau Leni pintor, Fritz Lang arquitecte, Scherftinger músic, Victor Sjostrom i E. Cubitsch dramaturg?

que la propinent temporada veurem dos films d'En Cubitsch: *Alta traïció* i *Amor etern*? El primer l'interpreta En Jannings, el segon En Barrymore.

Què fa Lilian Gish?

La gran tràgica, després del seu viatge per l'Europa central, torna a ésser a Amèrica disposada de nou a la tasca. Després de *El vent*, la pel·lícula estrena de la qual és imminent, sembla que la seva pròxima pel·lícula serà: *La donzella miraculosa*. Max Reinhart en serà el director i l'assumpte l'ha escrit expressament per a Lilian Gish, el famós poeta austríac Hugo de Hoffmannsthal. No es poden donar doncs més garanties. De la col·laboració de tres valors tan considerables, en podem esperar quelcom de sensacional. Sembla per això que la història no acaba de convèncer als negociants dels *United Artists*, i que més d'una dificultat caldrà vèncer abans de començar la nova obra. Els americans no acaben de posar la confiança en Max Reinhart, que després de tot, és un home de teatre, i sembla que encarregaran a Sidney Franklin la direcció del film que Max Reinhart no faria sinó controlar com a suprema autoritat artística.

Les sessions de Cinema que organitza MIRADOR

En el número passat vàrem donar als nostres lectors algunes precisions sobre les sessions de cinema que organitza MIRADOR. Avui ja podem dir que la primera d'aquestes sessions tindrà lloc, el dilluns, dia 29 d'abril, al Cinema Rialto.

El film d'abans de la guerra basat sobre una obra molt coneguda que s'ha filmat de nou ara fa poc, i aquesta nova versió que també passarem en «reprise», és *La Dama de les Camèlies*. Els que s'interessen per les coses de cine podran veure dues interpretacions ben diferents de Marguerida Gautier. Deixem per al número vinent el compar aquests dos films. Ara només volem remarcar el gran interès que representa veure aquestes dues cintes en una mateixa sessió.

Una *Dama de les Camèlies* de 350 metres representada per artistes de teatre italians i que dura escassament quinze minuts; i una superproducció realitzada per Fred Niblo amb artistes americans. Una Marguerida Gautier 1907 i una altra 1927. Un Armando amb un vestit i uns gestos inversemblants contrastant amb la sobrietat de l'Armando modern. Dues visions ben diferents de l'obra de Dumas fill, adaptada al cinema.

I al costat d'aquests dos films, per veure els avenços del cinema en vint anys, un film d'avanguardia per demostrar les possibilitats d'aquest art i el que pot ésser dintre uns altres vint anys, quan la *Dama de les Camèlies* de Fred Niblo ens sembli antiquada, no solament en vestits, sinó també en la manera d'expressar els sentiments.

El film d'avanguardia que donarem a conèixer és un dels més reeixits. Cinema pur. Emoció per la imatge, prescindint d'arguments més o menys encertats.

En el número vinent donarem als nostres lectors una ressenya d'aquests films.

El pròxim film de Ch. Chaplin

Ch. Chaplin torna a estar en plena activitat creadora; pensa tenir l'estat del seu nou film abans de l'hivern. El títol serà probablement: *Les llums de la ciutat*, i la història serà, en poques paraules, la següent:

Charlot és el vagabund de sempre. Fa riure a tothom que passa; els xicots es mofen d'ell; és una «víctima», un ésser mancat del sentit social, però amb una ànima

Charlot amb capell de palla!

profundament generosa. Un dia, en una cantonada veu una petita venedora ambulante de flors; és cega. Per pietat s'acosta a ella, li parla, li compra un pom de flors. Demà tornarà, passat demà també i així cada dia. Què no faria ell per a provocar el somriure de la ceguela, somriure que li parla de simpatia, d'allò que ell anhelava més i que tan poc troba a l'entorn seu! Un ésser — la ceguela — s'interessa per ell! Ella, que no el veu mai, l'imagina perfecte — i és ridícul! —, ric — i és tan pobre! —. Charlot treballa enormement, fa economies i finalment pot cobrir les despeses de una operació que torna a la cega la vista. Quan ella el veu, esclata a riure, creu en una mistificació, no podrà mai creure que aquell ésser que té al davant tan contrafet i ridícul, sigui el seu amic de cada dia, el seu protector generós i Charlot resta altra volta sol, en mig de la gran ciutat on tothom té algú per estimar i compartir la companyia.

DISCOS

Les orquestres de jazz augmenten cada dia i amb elles la producció de discos d'aquest gènere resulta molt abundant. Ara, que això no és de lamentar. Si més no, té l'avantatge de contrarrestar la producció de tangos, que avui dia és segurament co que es canta més malament. I a més és indubtable que el que en podríem dir música lleugera es depurarà i donarà una nota de bon gust amb la preponderància de la música de jazz, que també tindrà la virtut de fer disminuir la producció de música de «zarzuela» que, gràcies a Déu, està ja en franca decadència.

De totes maneres, no es pot dir que en la música de jazz tot siguin avantatges. Quan es té el costum de sentir aquesta classe de discos aviat us adoneu de la igualtat de ritmes i de la poca variació de temes, motiu pel qual de vegades s'arriba a trobar monòtona aquesta música. Però això és més aviat degut a que, gràcies a la perfecció d'algunes orquestres americanes que eleven la música de jazz a la categoria de música simfònica, ens arribem a oblidar que la música de jazz, coreogràfica per excel·lència, encara que assolixi una gran perfecció, no té altre fi que el de donar moviment a una dansa. Es per això que Stravinski deia que si Mozart visqués en l'època actual i usés, com és de suposar, la tècnica moderna per expressar-se en música en introduir ballables en les seves obres ho faria aprofitant tot el que ens ha donat a conèixer el jazz.

El jazz ha estat un gran element per la producció de discos. No trobareu cap conjunt que s'enregistri amb tanta fidelitat i que arribi a guanyar en qualitat a través de la placa de cera. Els instruments dominants — els saxofons amb totes les seves variacions —, són indubtablement els que millor es presten a l'enregistrament. I tant l'harmonia sostinguda pels instruments de metall com el ritme format pel banjo i piano en una obra d'un compositor hàbil, resulten meravellosos si l'enregistrament és bo.

Es podia dir que el jazz és una promesa, en la qual es poden fonamentar grans esperances. Només hem d'escollir el grau de perfecció assolit per algunes orquestres americanes, com la Paul Whiteman, Jean Goldkette, etc., que donen interpretacions simfòniques als seus ballables, per donar-vos-en compte. De totes maneres, no es pot dir el mateix de les orquestres europees. N'hi ha algunes força interessants, però en gairebé totes elles s'hi troba a faltar el més essencial en la música de jazz: el ritme. De les moltes orquestres de jazz que hem sentit a través del disc, potser una sola ens ha recordat el ritme tan precís de les orquestres americanes. Ens referim a l'orquestra Dajos Vela, de Viena.

Aquestes característiques del jazz americà es poden apreciar molt bé en el vals *I'm sorry* de l'orquestra Paul Whiteman (Gramofon). La melodia sostinguda al començament pels saxofons és desfigurada després pels instruments de metall, i recobra a la fi la seva primera forma amb la intervenció vocal.

La melodia sempre té més importància en el ritme d'un vals que en el d'un xarleston, per exemple. Però de totes maneres hem de remarcar la de *My inspiration is you* de Nichols, interpretat per Jack Hilton, tenint a més en compte que la riquesa del contrapunt al final de l'obra compensa de sobres aquesta falta.

Un altre disc a remarcar és *The glow worm*, interpretat per Paul Whiteman, encara que les extravagàncies vocals a què estem ja acostumats, i que en aquest disc es posen de manifest, creiem que és una nota pintoresca que el jazz ha de començar a abandonar si vol entrar en el bon camí on no hi caben concessions d'aquest gènere.

CAMISERIA
FITÓ
BARCELONA
JAUME I, 11

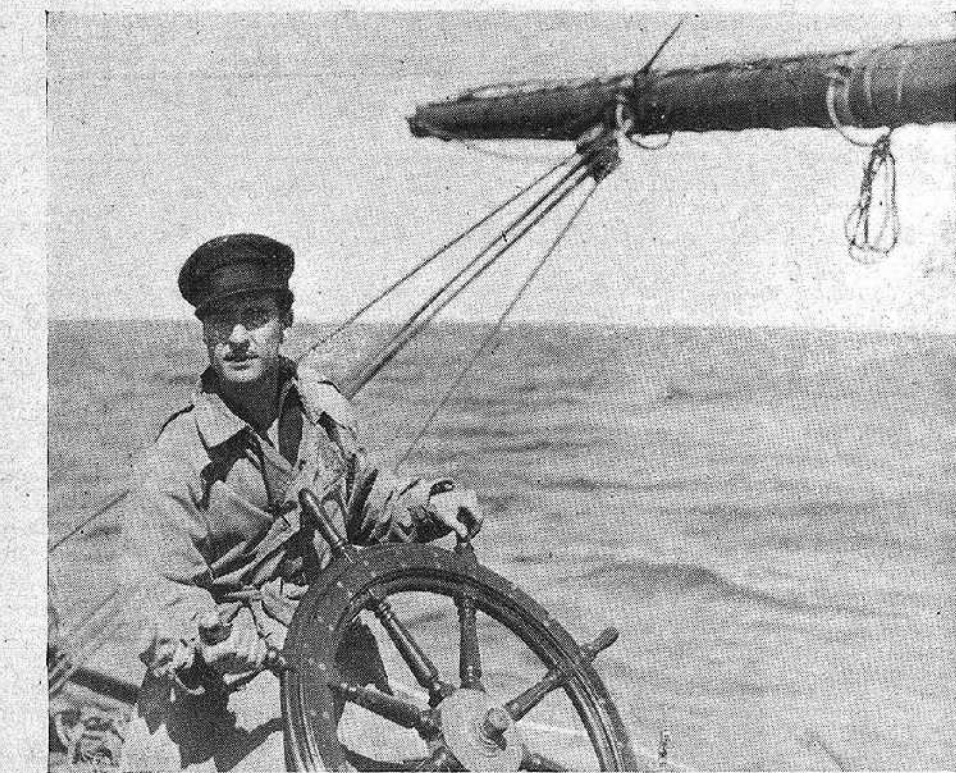
Waters Cardona Vergara, 1

VIATGES MARSANS, S. A.

Rambla Canaletes, 2 i 4 - BARCELONA

Bitllets de Ferrocarrils Nacionals i Estrangers
Passatges marítims i aèris - Viatges a "Forfait"
Excursions acompanyades - Peregrinacions, etc.

Informes
i Pressupostos gratis

JOHN GILBERT desafía la aventura

d'anècdotes gens inspirades, amb l'agreujant d'ésser totes elles matèria gastada, vista i revista ja uns sens fi de voltes al cinema. G. Fritzmaurice no s'ha encaparrat gaire amb aquesta obra; tota ella es pot descompondre en fragments cada un dels quals havia estat realitzat ja quasi textualment per altres directors, i com que per altra part la interpretació és fluixa, trobem francament que després d'haver vist pel·lícules com *La Gran Parada*, és l'obra que ens ocupa una solemne equivocació. En algunes escenes el record de J. Gilbert i R. Adoré conduïts per la mà expertíssima de King Vidor ens entela la visió present i no ens permet trobar cap fruïció en la darrera cinta de G. Fritzmaurice.

Hem citat J. Gilbert. Com sigui que fa uns quants dies ens avorrim bastant al cinema, la darrera pel·lícula d'aquest actor (1) ha tingut la virtut d'interessar-nos. D'interessar-nos la pel·lícula que Jack Conway ha dirigit i la tasca que en ella realitza el famós actor, que ens ha plagut més aquí que en *Anna Karenina*.

Lluny d'especialitzar-se en un tipus determinat, John Gilbert es plau en la variació. En poc temps ha fet més rols ell que «l'home de les mil cares». Oficial austríac, saltatell, príncep rus, saltimbanqui, cavaller del segle XVIII i ara contrabandista. Sembla com si a cada nova pel·lícula, vulgui mostrar-nos un caire del seu talent. Darrera tot això hom sent uns pretensions enormes, però que la bona fe que posa en son treball excusen. John Gilbert treballa en *Filibusters moderns* amb entusiasme, sembla con-

(1) Malgrat no ésser res d'extraordinari.

ELS POLVOS ESTOMACALS
DEL JESUITA
CURAN
les enfermetats del Estomac

Kursaal i Catalunya

Avui
Pola Negri

en la grandiosa estrena de
la Superproducció Paramount

Tres Pecadors

La doble vida d'una dona a qui l'acusació d'una culpa que no cometé porta a perdre espòs i filla i llar, se'ns mostra en un drama de societat tan robust i emocionant.

DE LES ARTS

DOS CIUTADANS OPINEN

EXPOSICIONS

III

E. — Aquesta casa de la Companyia Espanyola d'Assegurances «Barcelona» (Via Laietana, núm. 6), no sé com dir-ho... m'agrada i no m'agrada.

C. — És molt natural que et passi això que dius. Tu, com molts barcelonins, amb una retina saturada per l'extens repertori cabòtic-decorativista de les cases de l'Eixample, en encarar-vos amb una construcció en la qual aquest repertori manca, tot seguit es manifesta, en el teu interior, una lluita inconscient entre el pòsit gratuïtament decoratiu adquirit en la constant contemplació de la pretensiosa arquitectura moderna barcelonina i el bon sentit de lògica constructiva que, com habitant d'una latitud llatina, t'ha obsequiat allò que en diuen la Naturalesa. Per això aquesta casa, projecte de l'arquitecte Antoni Puig-Gairalt, no t'agrada perquè no hi trobes tot aquell programa de columnes, columnetes, gerros artístics, cartelles esllanguides, fruita variada, capçaleres foradades, cúpules i figures; tot mal garbellat i repartit, amb més o menys exuberància, segons la fantasia de l'autor i les pretensions del propietari. Però, per altra banda, la teva innata racionalitat plàstica et fa agradable la construcció que estem contemplant, la qual ha estat concebuda amb ponderada austeritat ornamental.

E. — Així, digues, que per fer bona arquitectura sols és qüestió de suprimir «adornos».

C. — No! De cap de les maneres! Fer bona arquitectura, potser, és sols qüestió de lògica i sensibilitat. En la primera paraula pots involucrar els conceptes de tècnica, necessitats a satisfer, materials ben esmerçats, etcètera; i en la segona, proporció, convivència amb els altres elements veïns, expressió emotiva, etc. Quan aquests dos elements es manifesten integralment, llavors tenim arquitectura esplendorosa.

Enfocant el fet arquitectònic en aquest sentit trobarem estils on la sensibilitat predomina, com per exemple les construccions índies, mores, etc., i d'altres en què preval la lògica, com la majoria de les construccions que en diuen modernes. És més; a l'arquitectura nova, molt sovint la lògica l'ofega, i moltes vegades aquest puritanisme és gratuïtament exacerbant. Però, però... així i tot, aquesta reacció moderna iconoclasta i antidecorativa ha estat i continuarà essent necessària fins a la total extirpació de la banalitat ornamental. Però no confonguis aquesta banalitat amb una bona recitització. Cal tenir present...

E. — Mira noi! No m'atabilis amb discussions estètiques, i parla, si et plau, d'aquesta casa.

C. — En l'arquitectura d'Antoni Puig-Gairalt aquest edifici assenyalava un canvi d'orientació. En totes les altres construccions anteriors hi ha un cert record de la tradició, per bé que expressat amb emoció personal. El mitjà més característic, en les obres d'aquest arquitecte, per a assolir aquesta emotivitat, és la collocació descentrada de les obertures de la façana obeint les directrius d'un ritme determinat. En certa manera, ve a ésser com l'ordenació de l'asimetria emotiva de l'arquitectura medieval per mitjà dels traçats reguladors lècorbuserians.

E. — Com si em diguessis Llúcia!

C. — Pedona'm aquest nou intent peroratiu, però observa les obertures d'aquesta casa i veuràs aquell descentrament de què et parlava bonament combinat amb una afanada austeritat del motlluratge.

E. — I aquest color verd de la façana?

C. — Una casa feta amb maó i arrebolada pot ésser del color que et doni la gana. El que cal és encertar un to agradable. Dona una volta per les ciutats d'Europa i veuràs uns roses, uns verds, uns...

E. — No, si no m'espanta pas aquest color, però trobo que la part baixa, fins a la llosana dels primers balcons, està mal entonada.

C. — És clar! Com que la façana està per acabar. Però el bo del cas és que la culpa d'això no és ni de l'arquitecte ni del propietari.

E. — Doncs, de qui?

C. — Veuràs, veuràs... Com que encara que t'expliqui les raons per les quals no s'ha terminat la pintura d'aquesta façana, el company de MIRADOR no les transcriuria, més val que ho deixem córrer.

E. — Que potser és culpa de l'Ajuntament?

C. — Ja t'he dit que ho deixem córrer. Seguint la nostra passejada se'ns presenta la casa número 4, d'estil, diguem-ne, francès i més tristoïta que una ampolla de vi buida.

E. — Home! no sé per què, buida.

C. — Veus! Tens tota la raó: l'ampolla sempre és la mateixa; quan s'acaba el vi els tristos som nosaltres. Bé, d'aquesta casa que tenim al davant, només vull remarcar una anomalia; fixa't que les obertures de l'últim pis intercepten la coronisa superior de l'edifici. Si aquesta interceptació fos ben manifesta, seria un barroquisme més o menys acceptable, però això d'intercalar el dintell d'unes obertures, seccionant tot just la coronisa terminal de la casa, és d'un efecte constructiu deplorable.

E. — Ens falta, només, l'últim edifici per acabar el catàleg constructiu d'una banda de la Via Laietana.

C. — Pobra Via Laietana! Per aquesta banda té un començament ben poca-solta. Fixa't amb aquella columneta, tota sola, per la qual, i amb l'ajuda d'una cartela i un atlant esquelètic, s'aguanta la llosana del balcó superior. Ultra el mal gust, hi ha, en aquesta figura, un remarcable tour de force: ell prou voldria demostrar-nos les seves forques aptituds, però del que vertaderament s'ha de preocupar, és de sostenir-se ben fort per no caure de baix.

I l'agulla de la cantonada? Comença per un afuament, després, la direcció de les arestes esdevé menys convergent i tirem amunt, amunt; la cosa sembla que vol acabar en punxa; doncs, no senyor! a dalt de tot hi haurà un balcó circular, una cupuleta, unes boletes... i ja està. Ja està llesta una altra atzagada arquitectònica. Però, en canvi, el propietari resta convençut de la pretensiosa fisonomia de l'edifici.

Una casa de mal gust, com aquesta de la Companyia Transmediterrànea, col·locada en un lloc tan visible, fa desesperar. Imagina't aquesta plaça d'Antoni López una vegada sigui enderrocat l'edifici de la «Jefatura» Superior de Policia: En una banda, l'admirable Llotja (el millor edifici construït a Espanya, en el segle XVIII, segons opinió de Havelock Ellis), per l'altra, la nova Casa de Correus (l'obra mestra dels intel·ligents arquitectes senyors Goday i Torres); les voltes d'En Xifre limitant la visió del port, i en lloc gairebé central, a l'entrada de la flamant Via, aquesta mostra d'un decorativisme vulgar i fatxender.

MARIUS GIPREDA

BARREJA

* Segons el pintor anglès S. W. Clatworthy, el secret de la pintura de Ver Meer consistiria en això: en lloc de copiar directament el natural, l'artista hauria pintat copiant la imatge dels objectes dues vegades reflectida pels miralls.

Què fa parat, doncs, S. W. Clatworthy? Té aquest secret i encara no s'ha posat a pintar obres a l'alçada de les de Ver Meer?

* A França ha estat detingut un tal Raphael Dubois, acusat de fabricar falsos Trouillebert. Temps enrera, aquest Trouillebert havia estat acusat de falsificar quadros de Corot. Dubois, doncs, podia haver-se posat a fer falsos Corot. Però es veu que deu ésser un home modest, que s'accontenti de rescatar rescatats.

Carme Cortès

En el nostre món pictòric ha aparegut una nova signatura. De la senyora Carme Cortès d'Aguadé sabem les seves dots musicals, i per l'actual exposició de pintures a la Sala Parés hem conegut les seves possibilitats pictòriques, per les quals li auguram una poc tardana situació consistent per mica que depuri la seva visió i avenci en l'ofici.

Ara com ara, els primers resultats ja són força notables. I més encara, si comparem les teles de Carme Cortès amb l'habitual producció de les nostres pintores. En altres mercats més famosos trobarem una Marie Laurencin i tantes d'altres de refinada sensibilitat, però la nostra producció artística femenina sembla fins ara reduïda a quatre esblaimadetes floretes i algun que altre bodegonet. Per això ens plau, en gran manera, assenyalar la intel·ligent aportació de Carme Cortès.

Abans que m'hi obliguin, constataré la meua personal coneixença d'algunes dones catalanes amb temperament pictòric prou agut per poder desmentir el meu desfavorable judici. Per les pintures que m'ha estat possible contemplar, podria fer aquest desmentiment, entre altres, la senyora Cecília Cortinas de Malvey, a la qual, des d'ara, presento les meves excuses per la sobreria indiscreció.

La pintura de la senyora Cortès és, per ara, assolida per un seleccionat fusió de diverses influències. Aquestes influències són, més aviat, inconscients; i es conclouen, més que en la visió, en l'expressió externa de la pintura, cosa, per altra banda, de relativa importància. El que compta, en definitiva, és la qualitat; i aquesta, en els quadros exhibits, és de suficient categoria per augurar a la senyora Carme Cortès una sorprenent inauguració de la seva començada carrera pictòrica.

De la vintena de teles exposades, preferim *L'arca*, en la qual hi ha un llibre blanc resolt amb molta seguretat; *Bodegó*, *Paisatge* (Santa Coloma de Cervelló), els dos *Paisatges* de Sarrià, i la qualitat cromàtica de la carn en algunes figures.

Josep F. Ràfols

En la Sala Joan Merli dins les Galeries Laietanes, aquest distingit arquitecte exposa una quarantena de dibuixos.

De la personalitat de Ràfols preferim l'arquitectònic. És en aquesta activitat on ens ha donat les mostres més reeixides de la seva escollida percepció.

Els dibuixos actualment exposats són d'una correcció lineal agradable conjuntament amb una personal sensibilitat.

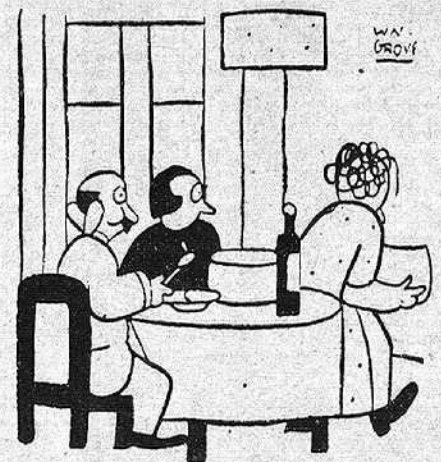
Hi ha, però, diversitat d'estil. Això no seria cap defecte si aquestes variades digitacions conduïssin a resultats d'un mateix nivell, però cal reconèixer que no tots són iguals. Quan es dibuixa amb un sentit més o menys acadèmic, es fa més difícil mantenir una constant emotivitat; no obstant, una vegada assolida, perdura amb més estabilitat. Així, de la infinita producció de Picasso sentim preferència per la *representativa*, la qual, a l'hora de la definitiva valoració de l'obra picassiana, serà — al nostre jutj — la més cotitzada. Però, de l'arquitecte-dibuixant Ràfols ens plau, amb preferència, la modalitat menys acadèmica, en la qual el dibuix és més esquemàtic, però també més sensible.

M. G.

És amb sincera condolència que notifiquem la mort de l'esposa del pintor Francesc Domingo. Fa temps que aquest intel·ligent artista viu a París, on anà instigat pel seu aprofundit temperament de recerca. Allí trobà, a més a més, la seva companya en la qual recolzà la seva vida, malauradament per curt termini. En aquesta trista ocasió sigui'ns permès repetir al dilecte amic Francesc Domingo la nostra amical adhesió.

— Sa Altesa Reial el Príncep Podalski Semmelwitz Ridnitsidoff Fuffitz Lummakski! (Life.)

— I quins cabells més greixosos que té!
— Deu ésser de tant ficar-los a la sopa. (Gringoire.)

— I que n'ets de bon minyó! M'agraden els nens que saben estar-se quietes. A què jugues ara, maco?
— Estic fent pipí. (Gringoire.)

— Decididament, no n'hi ha cap que em vagi bé. Què tal estic sense barret? (London Opinion.)

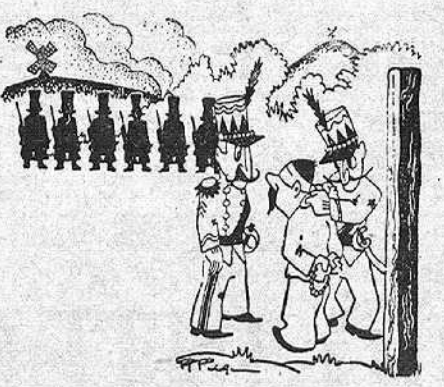
La muller de l'amo. — Potser la secretària del meu marit sap on ha anat ell?
El meritori. — Segurament que sí, senyora, perquè han sortit tots dos plegats. (Everybody's Weekly.)

— Li agraden les criatures?
— Sí, senyora, quan són ben cuites. (Buen Humor.)

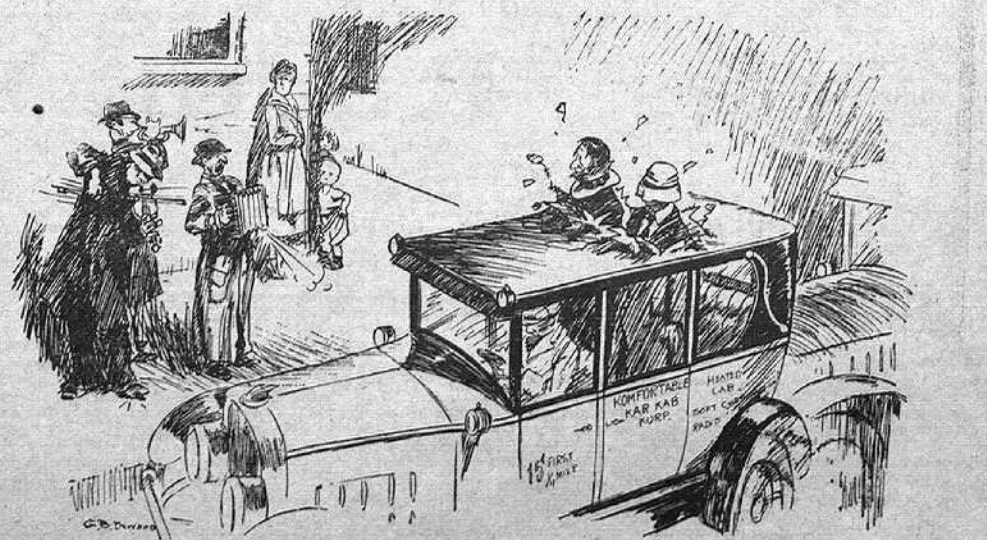
— I que li agrada manar... com si fos ell que portés les faldilles. (Ric et Rac.)

— Més m'estimaria que em tapéssiu les orelles, perquè el soroll dels trets em fa venir palpitations. (Gringoire.)

Els centaures (London Calling.)

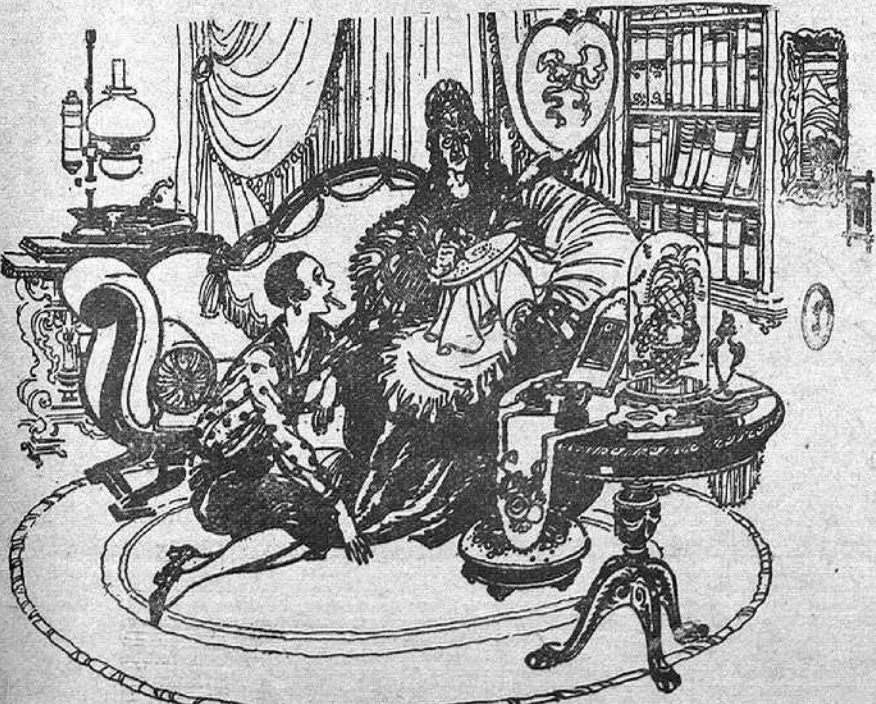
El passatger patriòtic. — De presa, posa't dret. La Bandera Estrellada! (Life.)

OFICINA INTERNACIONAL DE PATENTS I MARQUES

Josep Torre de Mer Sanromà

Advocat

Balmaes, 66 • Aragó, 225 • Telèfon 70873

La noia. — T'eta, no has rebut mai cap proposició de matrimoni?
La solterona. — Sí, una vegada, per telefon... però era una equivocació de número. (Passing Show.)

Continental

LA MAQUINA PREDILECTA
I
INSUBSTITUIBLE

Representants exclusius
per
Espanya, Portugal i el Marroc

MAQUINES DE CALCULAR
MULTICOPISTES
PREMSSES

ACCESSORIS
PER A MAQUINES
D'ESCRIBURE

ORBIS, S. A.

Casa central:
Clarís, 5
BARCELONA (Telèf. 19763)

ORGANITZACIÓ
COMPLETA I MODERNA
D'OFICINES

EL MOBLE D'ACER
ELEGANT
I
ETERN

PERSONAL COMPETENT I ESPECIALITZAT

Aviat podreu comprar

"BABY-LAX"

El millor
Laxant-Purgant

"ORTOPEDIA MODERNA"

Fill de B. CARCASONA

Taller i despatx: ESCUDELLERS BLANCS, 8. - Telèfon 10916

Braguers Reguladors

per a la retenció absoluta de la trencadura. — Faixes de totes menses
Faixa-cotilla abdominal. — Models moderns

Cotilles Ortopèdiques

per a guarir o corregir les desviacions de l'esquena

Més de cinquanta anys de pràctica són la millor garantia

Reparació d'automòbils i motos

VICENS LLORCA

GIRONA, 159 : Telèfon 73233

Representant per a Espanya de la Casa B S A.
(peces de recanvi i accessoris)

Anunciar a

MIRADOR

és donar a conèixer
un producte
a tot Catalunya

Subscribiu-vos a **MIRADOR**

SETMANARI CATALA

Pelai, 62. - BARCELONA

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

En _____
que viu a _____
carrer _____ n.º _____ se subscriu a **MIRADOR**
pel preu fixat de 2'50 ptes. trimestre.

de _____ de 19 _____

Signatura

DELICIOSO PURGANT
ACEITE RICINO

Goleoso
SABOR NARANJA

**AIGUA
DE ROCALLAURA**

La deu més rica del món

Si vostè pateix d'Aluminúria, Litiasis
úrica (mal de pedra), Bronquitis paren-
quimatoses, Nefritis crònica, es curarà
radicalment amb

AIGUA DE ROCALLAURA

S'expèn
amb ampolles de litre i de mig litre
i en garrafons de vuit litres

Distribuidors generals

FORTUNY, S. A.

CARRER HOSPITAL, 32, v. SALMERÓN, 133

AFISA
ASSUMPTES FISCALS I
ADMINISTRATIU

Director
Carles Ossorio

personal tècnic - comptable

Layetana-18-pral. B

Especialitat industrial i utilitat
Abonaments

MOBILIARI EN GENERAL

ESPECIALITAT EN EL DE DESPATX

Instal·lacions completes
d'Establiments, Despatxos i Habitacions
PRESSUPOSTOS I PROJECTES A SOL·LICITUD

Exposició i venda

Corts Catalanes, 532. Telèfon 34342

EL CATÀLEG I LA GUIA OFICIALS

DE LA

EXPOSICIÓ INTERNACIONAL DE BARCELONA

SÓN EXCLUSIVAMENT CONCEDITS A

Rudolf Mosse Ibèrica, S. A.

BARCELONA - Rambla de Catalunya, 15

Telèfon 13130

URALLITA